

DUCHOVNÉ OZVĚNY

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

ročník VI.

Február 2003

číslo 2

S mesačným spozdením prinášam výsledok hospodárenia farnosti za uplynulý rok. Finančne farnosť žije z toho, čo sa vyzbiera v kostolných zvončekoch. Takýto príjem bol za rok 2002 zo všetkých troch kostolov našej farnosti 68 158 Sk. Príjem v jednotlivých kostoloch: v Suchej sa vyzbiera za nedeľu v priemere 3 704,10 Sk, vo Zvončine 1 295,30 Sk, v Košolnej 680,40 Sk. (Nie sú tu započítané zbierky, ktoré sa odovzdávajú: teda na charitu, na seminár, zbierka pri „Božom hrobe“, na sviatok sv. Petra a Pavla, na misie.)

Myslím, že v minulom roku môžeme byť veľmi radi, že okrem tohto príjmu sa podarilo zohnať peniaze aj s iných zdrojov. Niektorí zo sponzorov si želali nezverejňovať ich vklad. A tak chcem touto formou poďakovať všetkým, ktorí myslia aj na materiálny chod farnosti, ponúkajú aj svoje kontakty, aj svoje meno, aj svoju prácu. Viem, že to tak nemôže fungovať stále, ale doposiaľ to bola veľká pomoc. Získali sme takto 250 tisíc Sk.

Celkový stav účtov (teda po pripočítaní zostatku s minulého roka a odpočítaní výdavkov) je 370 000 Sk. Nie je tu zarátaný samostatný účet na nový kostol v Košolnej. Jeho stav je 1 milión 300 tisíc Sk.

Najväčšie výdavky sú vo farnosti na energie v kostoloch. Zaplatili sme spolu 110 689 Sk.

K najväčším prácam počas roka patrilo zakonzervovanie krovu na kostole v Suchej. Len pre zaujímavosť sme tu preinvestovali 33 166,50 Sk (to sú výdavky čisto na materiál).

Ak by mal niekto záujem o podrobnejšie informácie, môže ich získať na fare.

Viem, že čísla a peniaze sa mnohým zdajú podozrivé z toho, že nehovoria o ničom duchovnom. Ale predsa sú to veci, ktoré patria k životu. A viera či teológia znamená zvažovať, reflektovať veci života. Mne v takejto reflexii neostáva iné ako poďakovať, že aj týmto spôsobom preukazujete svoj záujem o život farnosti (hoci všetci vieme, že pre mnohých doba nie je jednoduchá). Nech vám to všetkým dobrým odplatí Boh.

Peter Cibira

Aký bol „starý“ farský kostol?

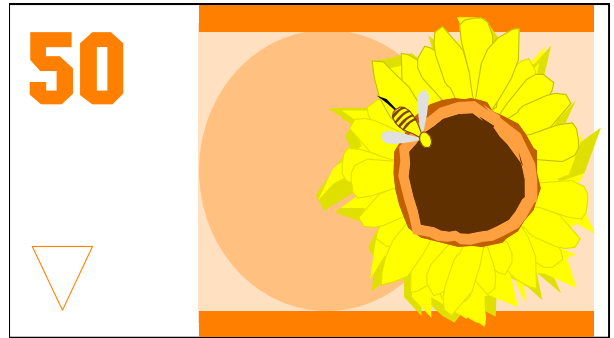
Pri pohľade na dnešný kostol som si zaumienil predložiť to málo, čo sa vie o starom kostole, teda spreď roku 1699. Aj keď nie je toho veľa, predsa azda to bude zaujímať viacerých veriacich.

Starý kostol nevieme, kedy bol postavený a či to bol pôvodný. Vieme, že po oprave v roku 1555 bol požehnaný (benedikovaný). Vtedy na strechy bol daný nový šindol, opravené boli múry kostola i múr okolo kostola (vrátane cintorína). Napokon bol kostol vnútri zaličený vápnom. Stalo sa tak za patrónov Fuggerovcov z Červeného Kameňa.

Vizitácia z roku 1634 spomína nový hlavný oltár, ktorý dal postaviť zemepán Pálfi. V kostole bola kamenná krstiteľnica, pristavená bola sakristia, kde boli uložené dva kalichy, kazuly, štôly a ďalšie liturgické potreby, ale aj rituál a misál.

V r. 1665 štyri nové zvony posvätil (konsekroval) čanádsky biskup Hyacint Macripodany. 22. novembra 1670 bol zakúpený nový organ za 300 florénov.

Za farára Jána V. Polóniho (1694-1696) boli v kostole tri oltáre: hlavný (sv. Martina b.a.v.), vľavo oltár sv. Františka Xaverského so

Apoštolát modlitby na mesiac február:

- **Všeobecný:** Aby si všetci kresťania uvedomili ťažkú situáciu národov, ktoré stále trpia hladom a smädou, a aby mali väčšiu solidaritu so svojimi bratmi.
- **Misijný:** Aby cirkvi v Malajzii, Singapure a Brunej popri otvorení sa dialógu s príslušníkmi iných náboženstiev zostali verné svojmu vlastnému evanjelizačnému poslaniu.
- **Úmysel KBS:** Za pomoc Ducha Svätého pre tých čo spravujú ľud, aby vydávali spravodlivé zákony v súlade s Božími prikázaniami.

sochami sv. Jána Krstiteľa a sv. Alexandry, vpravo Bolestnej Panny Márie so sochami sv. Alžbety, Jozefa, Márie Magdalény a neznámeho svätca. Vizitácia z roku 1694 hovorí, že kostol je malý a preto sa uvažuje o jeho rozšírení.

Všetky tieto dáta a udalosti nasvedčujú tomu, že kostol bol približne o polovicu menší ako dnešný, s malou svätyňou i krátkou loďou. V r. 1696-1698 bol tu farárom František Kolenič a aj tento pomýšľal na rozšírenie kostola. Prešli dva roky a za miestneho rodáka, farára Jána Suhaiho (Suhay), ktorý tu bol farárom v r. 1698-1710 došlo nie k rozšíreniu, ale k stavbe úplne nového kostola a len veža bola ponechaná a nadstavená osembokým trupom. Svätyňa sa stavala v r. 1699-1701, loď kostola 1699-1708.

Na pamiatku novostavby Božieho chrámu bol na víťaznom oblúku umiestnený latinský nápis s chronostichom 1708:

DIVO MARTINO PRETIO ARAE RECENTER RECTA.

P. Farár Juraj Suhai odišiel zo Suchej 22. mája 1710 do Trnavy, kde bol slovenským kazateľom v kostole sv. Michala archanjela (zanikol v r. 1823). Znovu sa vrátil ako farár do Suchej a pobudol tu ešte tri roky (14.3.1711-10.6.1714). Potom vstúpil do Spoločnosti Ježišovej. Okolo r. 1714 bol slovenským kazateľom v Trenčíne a v rokoch 1725-1730 predstaveným rezidencie v Žiline.

H. Radváni

Okamih detí

Deti sa musia stále povzbudzovať, aby získali odvahu byť sebou samými. Také uznanie potrebuje dieťa predovšetkým vtedy, keď niečo urobilo samé: keď samé namaľovalo obraz, vyrobilo darčeky, urobilo nejakú ručnú prácu či postavilo niečo zo stavebnice. Všetko, čo dieťa vytvára samé, si vyžaduje uznanie dospelých. Niektorí rodičia si myslia, že chvála a uznanie kazia charakter, a preto výrobky svojich detí kritizujú. Tým však deťom kazia radosť z vlastnej práce. To tiež platí pre každý športový výkon. Ak budeme deti uznávať, potom oveľa lepšie pochodíme aj s oprávnenou kritikou, pretože bude u nich sebadôvera v rovnováhe.

Najťažšie je prejavovať dieťaťu uznanie, ak je jeho každoročné vysvedčenie naozaj špatné. Sama sa pristihujem, že najprv vidím päťku z nemčiny alebo matematiky a až potom jednotku z telocviku, hudobnej výchovy alebo z pracovného vyučovania. Musím sa stále učiť ovládať, aby som dieťa nezahrnula kritickými poznámkami a ešte viac ho nezneistila, pretože je zo zlých známok už aj tak neisté. Ovládnem sa a väčšinou hovorím: „Jednotka z telesnej (alebo pracovného, hudobnej) je super. No a päťka z nemčiny (matematiky) je samozrejme bieda, ale to vieš aj sám, že musíš pridať!“

Väčšinou sa deti zasmiejú. Dieťa sa musí najprv povzbudiť uznaním, aby bolo schopné uniesť kritiku. Zničujúca kritika pri autoritatívnej výchove urobila z človeka „darebáka“ a prispela k jeho neistote. Čakárne psychoterapeutov sú plné ľudí, ktorí boli príliš kritizovaní a preto im chýba sebadôvera. Stále počúvam vo svojej praxi od otcov a matiek: „Čo mám na tom dieťaťu chváliť? Nie je na ňom nič, čo sa dá pochváliť!“ Matky sa sťažujú: „Deti vôbec neposlúchajú a jednoducho nevnímajú!“ Používame vety: „Tomuto hovoríš upratovanie? Upratol si len polovicu!“

„Ako to zas neporiadne vyzeráš?“

„Trojka z diktátu? To mohlo byť lepšie!“

„Keď vidím, ako nešikovne držiš ten hrniec, viem dopredu, že ho pustíš, ty nešika!“

„Nehovor tak nahlas - nehovor toľko - nerozprávaj také hlúposti!“

„Ty si ale hlupák!“

Ale treba si uvedomiť, že nespokojné výčitky sú znamením predovšetkým vlastnej nervozity a nespokojnosti. Dospelý je potom voči dieťaťu nespravodlivý.

Uznanie povzbudí každého, aj nás dospelých. Uznanie je zvlášť nutné, keď nám dieťa pomáhalo pri práci. Veta: „Nechaj to, urobím si to radšej sám, si nešikovný!“ pôsobí na sebadôveru dieťaťa ako jed a podporuje len lenivosť. Zvlášť to platí o domácich úlohách prvákov: „Keby som nesesedela vedľa neho, neurobil by nič.“ Niet divu, že sa dieťa potom považuje za hlúpe!

Ak sa také veci aj stanú, je dobré pokúsiť sa hovoriť so svojimi deťmi a priznať sa, že sme boli k nim nespravodliví. Platí tu zvláštna skúsenosť, že takéto priznanie nezmenšuje úctu, ktorú deti k rodičom majú. Práve naopak. Nezriedka sa stane, že dieťa reaguje spôsobom, že vie o starostiach rodičov alebo objatím.

Prevzaté z knihy: I. HAASOVÁ: Ostatní děti smějí všechno, PORTÁL, PRAHA 1991

Na zámku straší?

...robili sme si žarty, keď sme vchádzali na nádvorie Smolenického zámku. V poľovníckom salóniku bolo útulne a teplo. Nielen z kúrenia, ale i z priateľskej atmosféry. Stretnutia animátorov sú vždy také: plné smiechu, radosti, pokoja...akoby nás spájala neviditeľná niť.

Keď Mgr. Katka Krajčovičová perfektne zorganizovala nádherné stretnutie animátorov na zámku, bolo to práve preto, aby sa toto puto nepretrhlo, ale pokračovalo na slávu Božiu...Nech sa teda staneme Svetlom a nech sme schopní pomáhať nášmu drahému kňazovi v jeho poslaní...

Prečo teda ten názov? Kto to tam na tom zámku strašil? Bolo to strašenie...? Z našich myšlienok a dialógov nás vyrušil zvuk bubnov a pritiahol našu zvedavosť. Okolo ohňa sa na nádvorí zámku stretli akýsi zvláštni ľudia. Zahraničný lektor im vysvetľoval zmysel rituálov, ktoré práve robili. Pri zvukoch bubnov dávali ohňu obeť a spaľovali všetku zlú energiu, tak ako to robili staré indiánske kmene. Spievali o pokoji v rytmickom zvuku bubnov. Oheň voňal tymiánom a indiánskym tabakom. Vyzeralo to veľmi romanticky a lákavo. Pripomínalo mi to naše... To, v čo veríme. Boh sa v dejinách Izraela často zjavoval práve cez symbol ohňa. Napríklad Mojžišovi. Bubny - môžu pripomínať buchot vlastného srdca pri modlitbe v tichu, keď sa nesnažíme za každú cenu prekričať Boží hlas, ale snažíme sa počúvať: cez srdce, svedomie, Jeho zákony... Tymián sa vznáša k Bohu ako naša modlitba a spojenie s neviditeľným svetom i v našich obradoch. Človek by mal však jasne formulovať, komu je určená obeť, ktorú koná. Obetu nemožno dávať ohňu ako Bohu. To považovali starozákonní ľudia za najťažší hriech - modloslužbu, klaňať sa stvoreným veciam. Verím, že i títo ľudia použili oheň iba ako symbol Božej prítomnosti, lebo spáliť

negatívnu energiu - hriech môže iba Boh. Nestačí hodiť papier, či predmet do ohňa, treba sa ho vnútorne zriecť.

Keď sa naša úspešná redaktorka v STV JUDr. Andrea Cíсарová - tiež naša animátorka, pýtala, kto sú títo ľudia, vraveli, že šamanisti, ktorí liečia ľudí. Myslite, že je to možné? Starý i Nový zákon je plný príkladov, že Boh môže pôsobiť cez ľudí. Môže liečiť, uzdravovať, odpúšťať hriechy... Robil to aj sám Ježiš, apoštolí, svätci... Treba možno ale dať pozor na podvodníkov, podvody a hlupákov. Ako vo všetkom, aj tu by mala byť iste okrem prirodzeného daru, morálnej čistoty, života v božej milosti aj určitá vedomosť. Nikto nemôže toto robiť svojou vlastnou silou. Mnohí takýto „liečiteľia“ môžu veľmi ublížiť sebe a svojim „pacientom“. Na druhej strane však tajomstvá a dary nepochybne Boh dáva ľuďom aj dnes a možno to ani tak nie sú zázraky, ako prirodzené Božie zákony, ktoré ešte len čakajú na objasnenie a potvrdenie. Ostatne, i v tomto nám dáva Boh účinnú duchovnú liečbu. Naša modlitba, meditácia, duchovný pokrm, obeť svätej omše a život v pravde, láske, pokoji... teda v milosti a Duchu Svätom má silu a účinky, ktoré majú schopnosť nás uzdraviť, posilniť, zharmonizovať... ak sa naladíme na proces uzdravovania - teda sa otvoríme Božiemu pôsobeniu. Má silu a moc spáliť v nás všetky zlé energie a rozžiariť v nás oheň Lásky, pokoja a dobroty. Stačí prísť na svätú omšu a počúvať o Božej múdrosti a nechať sa ňou preniknúť od palcov na nohách až po končeky vlasov... a budú sa v nás diať zázraky, ktoré Pán sľúbil našim praotcom... G.S

V r. 1996 ste napísali, že poohliadnutie za históriou by nemalo byť pre nás len spomienkou, ale aj dôvodom k hrdosti a poučením. Chceme sa spýtať, že keď sa ozbriete za tou svojou históriou starostovania, či tieto slová sedia.

Samozrejme, sedia. Už len v tom, že je vo mne hrdosť, že som tou starostkou bola. To je jedna vec. A verím, že raz budú hrdé aj moje deti. Pochádzam z 9 detí - som najmladšia a ako 10 ročná som stratila otca. Jediná z rodiny mám maturitu a moja mama sa z toho veľmi tešila. Bolo to pre ňu niečo veľmi pekné, že sme chudobná rodina, osirelé deti a ja som dosiahla maturitu. Skončila som Strednú poľnohospodársku školu technickú. Ako skupinárka som bola pridelená na jedno zemiakové pole a ženy mali to pole okopávať. Medzi potokmi bol jeden úsek, kde bolo veľa prasličky a nikto tam nechcel ísť. Postavila som tam svoju mamu. Mama ten úsek bez slova urobila a spomínam si, že keď asi za rok zomrela ako 64 ročná, uvedomila som si, že som jej vtedy ublížila, že som pre ňu nenašla ľahšiu robotu. Uvedomila som si aj to, že práca s ľuďmi prináša obeť. Do r.1992 som robila na Poľnohosp. družstve ako skupinárka, živočíšárka, neskôr ako kádrová a personálna sila. Mali sme veľmi prísneho predsedu, ktorý veľa od nás vyžadoval a my sme museli veľa vyžadovať od ľudí. Aj keď by som tú robotu radšej urobila sama, lebo som videla, že tí ľudia sa naozaj ťažko narobia a za málo peňazí. Museli sme dokazovať, že sme schopní, lebo predseda vedel povedať, že: „Keď nie ste schopná, tak od toho odíďte.“ Vždy som mala pocit zodpovednosti a poriadku. Keď som sa dozvedela, že odchádza starosta p. Šulec, rozhodla som sa, že budem kandidovať na túto funkciu. Voľby som vyhrala. Myslela som si, že viem robiť s ľuďmi, skúsenosti som mala z predchádzajúceho zamestnania. Ale bolo to pre mňa niečo úplne nové. Ťažké to bolo aj preto, že som už nemala manželku, nemala som sa s kým poradiť. Dcéry mi pomáhali ako vedeli. Ľudia v dedine ma prijali a navonok som nepocit'ovala závisť, ani zlobu. Len mi niekedy pripadalo, že som niečo iné... Niekedy na cintoríne, keď išiel sprievod, ku mne sa nikto nepridal. A nevedela som, čím to je. Či preto, že som starostka, alebo ma nemajú radi?!

To bude zaujímavé o 2-3 mesiace, či budete cítiť to isté. Teda či to je o funkcii, alebo o niečom inom.

Potom začali iné problémy okolo stavby obchodu, nemohli sme to predať, mal tam byť kostol, potom problém s falošným kupcom. Ďalší problém vznikol okolo výstavby vodovodu, ale ani táto stavba sa nakoniec neuskutočnila. V r. 1995 začala príprava k vydaniu publikácie k 700. výročiu 1. pís. zmienky o obci. Táto práca ma zaujala a mám na ňu najkrajšie spomienky. Spolu s p. Babirátom sme vyhľadávali podklady pre vydanie publikácie. Bližšie som spoznala významných rodákov p.

Bizmayera, p. Poláčka, p. Hanakoviča a ľudí, ktorí mi s tým pomáhali.

Po tomto období nasledovala etapa výstavby plynu. Vyžadovala si celého človeka, veľa trpezlivosti. Neexistovala pre mňa rodina, súkromný život.

Vlastne ani neviem, ako tých 10 rokov ubehlo. Po odchode z funkcie som si uvedomila, že mám 7 vnúčat.

Robiť starostu v takej malej obci nie je ľahké. Byť starostom je tak trochu byť obecným sluhom. A je to namáhavé.

Povedali ste, že ste nastúpili v r. 92 a že ste prešli z profesie, kde ste pracovali tiež s ľuďmi. Mnohí hovoria, že ľudia sa zmenili - ich vedomie. Dovtedy boli mnohé svojpomocné akcie, brigády a v týchto rokoch to ľudia prestali akceptovať. Máte aj vy pocit, že sa naozaj zmenili?

Áno, ľudia sa zmenili. Neviem čím to bolo, ľudia chodili ráno i poobede do práce, ale keď sme ako brigáda socialistickej práce povedali, že zostaneme a budeme vysádzať záhony, tak ľudia zostali. Niektorí priniesli víno, koláče, posedeli sme... Keď sme však neskôr opravovali kostol a volala som ľudí na brigádu, tak mi povedali: „Agneška, už nie sme v socializme, nie sme povinní robiť zadarmo.“ Ale na druhej strane, aj keď už nerobíme veľké brigády, to že máme pekné ulice, vysadené kvety, kríky, vykosené pred domami... to je zásluha občanov. Každý sa stará o to, čo je pred jeho domom - aj keď to nie je jeho, ale obecné. Určite by ľudia boli schopní urobiť aj viac, keď by sme to od nich žiadali. Je tam iný postoj k práci, ale nie až natoľko.

Teraz skúste porovnať ako Dolnooreňanka, keď ste sa sem presťahovali, či ste cítili rozdiel v mentalite. Je to síce tá istá dolina, ale predsa len sú tu aj rozdiely.

Mala som Orešany a mám veľmi rada. Z nášho okna som videla hory - Karpaty, kam som chodila na drevo. Tam boli ľudia myslím, že takí skromnejší. Nechcem povedať, že lepší, ale bola to chudobnejšia dedina. Asi mali ja ťažší život. Ale Košolná ma prijala pekne. Predovšetkým si spomínam na svokrovcov, že ma prijali ako svoju dcéru. Ale aj dedina. Už len to, že som bola zvolená za starostku, je znakom dôvery. Už veľmi dlho som tu doma. Už aj v spomienkach - moji najmilší sú tu. Aj z toho, čo som tu urobila, možno predovšetkým z tých maličkostí, z toho bežného a všedného a predovšetkým z toho, že prišli ľudia aj mladí, aj starí, rozprávali o svojich radoostiach i problémoch... To ma tak veľmi teší. Čítala som v týchto dňoch od Hany Zelinovej: „Nuž ani ja nemôžem napísať nejaké veľké svedectvo o svojich časoch, lebo som nestála v ich centre, ale ani som im neutiekla. Žila som v nich, dotýkali sa ma ako milióny iných, ovali ma z nich ranné vánky, ale aj chladné severáky, našla ma radosť, ale aj bolesť, ožiarilo ma slnko, ale zahalila i tma. No hlavne neprechádzali okolo mňa iba neznámi pocestní, ale aj takí,

ktorí sa pri mne pristavili. A za ktorými som zasa ja pobehla. O nich teda píšem.“ A ja by som dodala: Mnohí, ktorých som pozdravila ja, pozdravili mňa, i mnohí, ktorí neodzdrali... Asi o tom to je. Lebo keď mal p. Bizmayer 80. rokov, bolo nás tam z Košolnej asi 30, bolo to veľkolepé, samé významné osobnosti. Napísala som príhovor. Ľudia ma prerušili, tleskali, na konci bol tiež aplauz. Počas pohostenia chodili za mnou neznámi ľudia a hovorili, že to bolo krásne. Z našich ľudí prišiel za mnou p. Belica... to bolo pre mňa viacej ako poďakovanie všetkých tých umelcov a politikov. Viacej ako keby prišiel sám minister kultúry. To najcennejšie je uznanie od tých svojich.

Rád by som sa vrátil ešte k tomu, že práca s ľuďmi je aj ťažká. Chceme sa spýtať, čo Vás držalo, kde ste si „dobíjali baterky.“

To je ťažká vec. Niekedy som sa pozrela na motto, že keď nejde o život, tak nejde o nič. Inokedy som prišla domov a keď som sa nemala komu vyrozprávať, tak som mala chuť kričať. A modlievala som sa modlitbu „Prosba za milosť dobrého života“. To je modlitba akoby písaná pre starostov.

To asi celkom nie, to je modlitba staršia viac ako 500 rokov...

Tú modlitbu som sa stále modlila, aj sa modlím.

Čo by ste odpovedali na otázku, čo Vám tá práca dala? Určite aj veľa zobrala - čas, energiu - ale čo Vám dala?

Dala mi veľmi veľa. Asi mi dala dobrý pocit, ktorý si ešte ani neuvedomujem, ani moje deti. Dobrý pocit, že som tu mohla byť, že som mala tú dôveru a že som niečo dokázala. A že som spoznala ľudí - od žalostných, až po pekné veci. Tiež aj kolegov, starostov, na ktorých budem spomínať. Bolo to také pekné obdobie a myslím, že celý život budem mať z čoho čerpať. Myslím, že budem chodiť s dobrým pocitom a verím, že aj ľudia, ktorí ma neodzdrali, ma raz odzdravia.

Myslím, že starosta je tak trochu akoby civilný farár. Je blízko ľuďom, počúva ich a okrem starostí o ekonomické veci, musí porozumieť aj človeku. Čo by ste odovzdali ako posolstvo aj novému p. starostovi, aj ľuďom? V túto chvíľu ste asi najkompetentnejšia o týchto veciach hovoriť.

Ja som už p. starostovi povedala, aby sa snažil, aby každý človek odišiel z úradu spokojný. Aj keď mu nebude môcť pomôcť. Nech si váži a prihovára sa aj starším ľuďom. Myslím, že on sa tej rady aj drží.

A všetkým ľuďom, aby sme vedeli spolu žiť. Starí s mladými. Nebudú všetci chodiť iba na diskotéky. Je dôležité, aby sa nepretrhla tá niť medzi ľuďmi. Som rada, že sú tu mladí ľudia, budem sa tešiť, ak ich bude zaujímať dianie v obci, ale nesmieme zabúdať ani na tých starších.

Za rozhovor ďakuje Peter Cibira.

Vianočné koncerty

V januári sa v našej farnosti uskutočnili dva koncerty. Hneď po novom roku 6. januára to bol vianočný koncert známej populárnej speváčky Marcely Laiferovej, ktorá prijala pozvanie nášho p. farára Petra Cibiru. Farský kostol v Suchej nad Parnou bol zaplnený do posledného miesta a väčšina očakávala jej vystúpenie so zvedavosťou. Čo nám asi ponúkne v tomto vianočnom období?

A Marcela Laiferová všetkých príjemne prekvapila. Nielen piesňami, ale aj hovoreným slovom a svojou bezprostrednosťou. Hneď od začiatku si získala publikum, takže väčšinu kolied a známych piesní si zaspievali spolu s ňou. Vytvorila príjemnú, sviatočnú atmosféru a vďačné obecenstvo nešetřilo potleskom. Po skončení trpezlivo rozdávala plagáty a keď niektorým deťom vypadli slzy smútku, že im sa plagát neušiel, objavila ešte pár fotografií so slovami, že ona si veľmi dobre pamätá, keď ako dieťa čakávala v rade na podpis známych ľudí a na pocit sklamaní, keď odchádzala bez neho. Od koncertu ubehol pomaly mesiac a tí, ktorí na koncerte boli, ešte dnes spomínajú na pekne prežité popoludnie.

Poslednú januárovú nedeľu sme vo farskom kostole privítali Spevácky zbor Jána Pavla II. Vajnory. Umeleckým vedúcim a dirigentom tohto zboru je PhDr. Ondrej Demo. Koncert sa uskutočnil po dohode dirigentov

zborov, keď Suchovský spevácky zbor 19. januára koncertoval vo Vajnoroch vo farskom kostole Sedembolestnej Panny Márie a v nedeľu 26. januára spoločne obidva zbory pripravili Koncert chrámovej hudby u nás. Spoluorganizátormi boli Rím. kat. farský úrad a Obec. úrad Suchá nad Parnou. V programe vystúpila aj hudobno-spevácka skupina ELF - Vajnory pod vedením Ing. Petra Pokrivčaka.

Vo Vajnoroch okrem týchto dvoch speváckych zborov spievali aj známi sólisti opery -súrodenci Terézia, Ján a Martin Babjakovi. Ich profesionálne vystúpenie dodalo celému koncertu vysokú umeleckú úroveň. Najväčší úspech mala známa pieseň :Conte partito , ktorú zaspievali Terézia a Ján, ale aj Ave Mária od Donizettiho v podaní všetkých troch súrodencov. Slávnostný koncert otvoril príhovorom miestny p. farár ThLic. Stanislav Stohl.

Medzi hosťami boli ThLic. Daniel Dian, vdp. Marián Červený z Brestovian a ďalší.

Náš rodák - básnik - Viliam Turčány sa z dôvodu ochorenia koncertu nezúčastnil, ale jeho poézia v podaní recitátora Slovenského rozhlasu Jozefa Šimonoviča, pekne dopĺňala jednotlivé piesne.

Po koncerte, pri spoločnom posedení sme si nielen zaspievali, ale aj naviazali nové kontakty a dohodli sa na ďalších spoločných vystúpeniach.

Okrem týchto dvoch vystúpení účinkoval Suchovský spevácky zbor aj v Senci. Spolu s domácim ženským speváckym zborom 5. januára v evanjelickom kostole v spolupráci s miestnou organizáciou Matice Slovenskej pripravili vianočný koncert pre všetkých, ktorí majú radi zborový spev.

V prvej časti vystúpil spevácky zbor zo Senca, ktorý diriguje Fridrich Kolarovič a po nich Suchovský spevácky zbor s dirigentom Zefirínom Hečkom.

Zbor spieval nielen koledy, ale aj sakrálné piesne, ktoré mali u početného publika veľmi dobrý ohlas.

Z ďalších akcií treba ešte spomenúť, že už po tretíkrát Spevácky zbor suchovských žien a dychová hudba Suchovanka reprezentovali našu obec 18. januára na Medzinárodnej výstave cestovného ruchu v Inchebe v Bratislave.

Podakovanie za organizovanie a zabezpečenie všetkých akcií patrí predovšetkým dirigentovi p. Zefirínovi Hečkovi a tiež starostovi obce p. Ľudovítovi Štefánkovi.

Marcela Laiferová
 Nordbarny citaklavi
 časopisu Duchovné ozveny.
 19.01.2003.

Marcela

P.f. 2003
 Marcela Laiferová
 Suchá nad Parnou

Ahoj tajničkári!

Už som tu znova s takou malou súťažou. Keďže máme teraz plesovú sezónu, začneme takou bublinkovou hádankou. Myslím, že úlohy nie sú také náročné a hravo ich zvládnete. Takže hor sa do hádania! Správne odpovede vkladajte do schránky Duchovné Ozveny do 27.3. Výhercovia sa môžu tešiť na zaujímavé ceny.

1. Napíš slovo v správnom tvare.

STIRKĽTE
STOIEVEVANZ

SDOREHE
ZEFIRAJI

2. Slovenské minerálne vody sa na fašiangovom plese celkom odbublínkovali. Slová stratili niektoré písmená, nájdi správne bublinky s písmenami.

_ A _ _ O _ SK Á
_ _ _ T O _ _ A
_ _ _ V A _ _ R
_ L A _ I _ A
_ U _ I _ S _ Á

3. V tabuľke je ukrytá veta, chod' podľa dvojíc (napr. B3 je písmeno E) a zorad' písmená do viet. Šťastnú cestu!

A4 A5 B5 B4 B3 C3 C4 D4
E4 E3 D3 D2 C2 B3 A3
A2 B2 A1 B1, C1 D1 E2
E1 F1 F2 F3 F4 E5 D5 C5
C6 B6 A6 B7
C7 D7 D6 E6 F5 F6 E7.

	1	2	3	4	5	6	7
A	A	S	Š	R	Y	E	-
B	Ť	T	E	I	T	I	Š
C	K	Ž	R	O	L	V	P
D	E	ô	M	N	Y	I	R
E	S	Ď	A	S	M	Z	Ť
F	V	O	J	O	N	A	-

50-te výročie svadby

Začalo to zoznámením na zábavách tanečných i pri prechádzkach zdravotných, prvým bozkom ľúbeným a vernou láskou sľúbenou.

Potvrdená bola láska v tom Podhájskom kostole pri oltári, Božom chráme pri sobáši sviatočnom. Sobášil nás dôstojný pán, dekan farnosti Podhájskej.

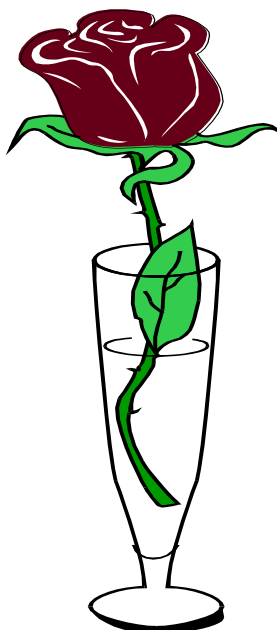
Požehnaným prisahaním si vernosť, lásku sľúbili výmenou prstienkov potvrdili snúbencom kňaz potvrdil požehnanie novomanželom udelil.

Po sobáši pred kostolom pokračovali vinšovačky družičky i družbovia krstní rodičia i svedkovia a ostatní svadobčania.

Novomanželom gratuláciou všetko dobré priali šťastie, lásku, Božiu milosť do ďalšieho života spokojnosť kyticu, ruže a dary oni prijali a všetkým vinšovníkom novomanželia poďakovali.

Prebehlo už 50 rokov spolužitia v tom stave manželskom. Popriať do ďalšieho života manželom zdravie, šťastie a božské požehnanie milosť od Pána Boha a Milostivej Božej Matky potrebné to nadovšetko zdravie.

Toto Vám k 50-tke prajú Vaši najbližší, dcéra a zať, vnuk Martin a vnučka Katka a vernou láskou bozkávajú, ostatní príbuzní Vám k 50-tke želajú zo srdca to najlepšie, zdravie a spokojnosť do ďalšieho spoločného života.

Valentínska ruža

Je ráno. Valentínske ráno.

Mesto sa vinie v červenej farbe srdc. Kvetinárstvo je plné ruží. Červených. Zaľúbení majú svoj deň.

Deň lásky, nádeje.

Symbol života, pretože láska je život. Láska je večná.

Niet života bez lásky a niet lásky bez života.

Len niekto závidí tým zaľúbeným, ktorí si nesú svoje ruže.

Ruže z lásky.

Môže byť niečo krajšie ako láska?

Hoci pichá, raní a spôsobuje bolesť ako tá ruža, predsa je najkrajšia.

Tento cit je večný.

A hoci by ho chcel raz niekto zničiť, hoci zomrie v niekom,

rodí sa v druhom, je nekonečný.

Cit, ktorý nezničili ani tisícročia.

Ani vojny, ani žiadne katastrofy.

Je večer. Valentínsky.

V kvetinárstve zostala jediná ruža.

Viem, že je moja, ale nikto mi ju nekúpi.

Mne to nevadí,

teším sa z nej len preto, že je.

A patrí mne, hoci o tom nikto nevie, iba ja a tá ruža.

Ruža, ktorá je kvetom lásky, večnej a nekonečnej...

M.

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na február

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv. omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

Suchá – utorok - piatok 18.00;

Košolná - streda 17.00; Zvončín - štvrtok 17.00

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. februára – 1. sobota v mesiaci,

Suchá 7.30

2. januára – 4. nedeľa Cezročnom období

Zvončín 17.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

7. februára – 1. piatok v mesiaci,

Zvončín 7.30 Suchá 18.00

9. februára – 5. nedeľa v Cezročnom období

Košolná 17.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Zvončín 9.00

16. februára – 6. nedeľa v Cezročnom období

Zvončín 17.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

23. februára – 7. nedeľa v Cezročnom období

Košolná 17.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Zvončín 9.00

január v našej farnosti

Zosnulí:

+ 17.1., Dušan Dobšovič, Suchá, 47.r.

+ 19.1., Jozef Rybár, Košolná, 81.r.

+ 26.1., Jozefína Brliťová, Suchá, 77.r.

Pokrstení:

*21.12.2002, Simona Žáková, Košolná

Nekrológ s. Brunona Terézia Habalová

narodená 20. 2. 1912 vo Zvončine,

zomrela 13. 12. 2003 vo Vrbovom

V nedožitom 91. roku svojho života si Pán povolal vernú služobnicu k sebe do večnosti pre odmenu.

Obec Zvončín, malá dedinka pri Trnave, bola jej rodiskom. Rodičia mali 3 dcéry. Prostredná z nich, Terézia, od malička veľmi zbožná, zatúžila po rehoľnom živote. Bohabojní rodičia súhlasili, keď ako 19-ročná prejavila, že chce ísť do kláštora za sestričku.

V r. 1931 sa prihlásila k Premonštrátkam, ktoré viedli domácnosť pre bohoslovcov trnavského seminára. Bola prijatá. Osvedčila sa ako pokojamilovná a pracovitá. Do noviciátu vstúpila v roku 1932 na Sv. Kopečku. Prijala rehoľné meno sestra Brunona. Po ukončení noviciátu sa vrátila do komunity sestier v Trnave. Tam ochotne vykonávala práce, ktoré jej predstavené prideliť. Vyše 30 rokov slúžila kňazom touto činnosťou. Apoštolovala nepriamo. Práca v seminári trnavských bohoslovcov (1934-47, 1972-76), potom na farách v Trnave (1947-50), v Mariánskych Láznach (1968-72) a na biskupstve v Nitre (1976-88) vyplnili celú jej životnú púť. Obetavo pracovala tam, kde ju viedla poslušnosť.

V rokoch komunistického režimu išla na nútené práce do textilných tovární v českom pohraničí (Teplice - Šanov - 1951-53 a Varnsdorf - 1953-56). Hoci telesne slabá, svedomito vykonávala pridelenú prácu pri pradiarenských strojoch. Brala to ako „vôľu Božiu“. Podobne i prácu pri opatrovaní oligofrenných detí v ústave v Skalici pri Litoměřiciach v rokoch 1956-1968.

Ako 76-ročná prišla v roku 1988 do spoločenstva vo Vrbovom. Pán jej prideliť kríž. Celých 14 rokov nám bola príkladom trpezlivosti v znášaní straty zraku. Na svoj osobný kríž sa nikdy nesťažovala. Pán iste odmenil jej veľkodušnosť vo vernej službe. Odpočinutie večné daj jej, Pane!

FEBRUÁR 2003

Cezročné obdobie

So 1 Pionius

Ne 2 4. nedeľa v Cezr. období, Hromnice

Po 3 Blažej, biskup, mučeník

Ut 4 Ondrej Korsini, biskup

Št 5 Agáta, panna, mučeníčka

Št 6 Pavol Miki a spoločníci, mučeníci

Pi 7 Romuald, pustovník

So 8 Hieronym Emiliani, vyznávač

Ne 9 5. nedeľa v Cezročnom období

Po 10 Školastika, panna

Ut 11 Panna Mária Lurdská

Št 12 Lívia, mučeníčka

Št 13 Benignus, mučeník

Pi 14 Cyril a Metod, spolupatróni Európy

So 15 Faustín a Jovita, mučeníci

Ne 16 6. nedeľa v Cezročnom období

Po 17 7 zakl. rehole Služobníkov Panny Márie

Ut 18 Simeon, biskup

Št 19 Konrád

Št 20 Nikefor, mučeník

Pi 21 Peter Damiáni, biskup, učiteľ Cirkvi

So 22 Katedra sv. Petra, apoštola

Ne 23 7. nedeľa v Cezročnom období

Po 24 Lazár, rehoľník

Ut 25 Valburga

Št 26 Viktor, pápež

Št 27 Alexander

Pi 28 Roman, opát

Výročia, významné cirkevné akcie

11.2.

11. svetový deň chorých

17.2.

biskupská vysviacka Mons. Ján Hirka
diecézny biskup (1990), Prešov

28.2.

biskupská vysviacka Mons. Milan Chatur, apoštolský
exarcha (1992), Košice

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44. Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok